

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/53/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202187
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014202187.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne: Tatiana Gičová, s miestom podnikania 1. mája 180/71, Sobrance, IČO: 46 499 741, právne zastúpenej: Vojčik & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17093/2014-MOOP-2 zo dňa 6. novembra 2014, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/286/14-116 to dňa 22. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/286/14-116 to dňa 22. septembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 5S/286/14-116 zo dňa 22.seprembra 2015 podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17093/2014-MOOP-2 zo dňa 06.11.2014, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie Národného inšpektorátu práce č. 001/2014/2.2/TR/O, nip/2014/08956, AK/2014/05739 zo dňa 25.07.2014, ktorým podľa § 27 ods. 14 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z.z.“) žalobkyni odobral oprávnenie č. VVZ-0040/12-06.1 vydané dňa 17.02.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania osôb na obsluhu motorových vozíkov.

2. Žalobkyňa vo svojej žalobe poukázala na to, že prvostupňový orgán svoje rozhodnutie odôvodnil opakovanými a závažnými nedostatkami, ktorými žalobkyňa porušila ustanovenia zákona č. 124/2006 <. Z.z. Tento záver prvostupňový orgán vyvodil z inšpekcie práce vykonanej u žalobkyne, výsledkom ktorej bolo vyhotovenie Protokolu č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14 zo dňa 25.03.2014, v ktorom boli zistené nedostatky zachytené v bodoch 1 a číslami 13 až 29 Protokolu. Na tieto nedostatky poukazuje aj

žalovaný v napadnutom rozhodnutí pod číslami 1, 13, 14-16, 18, 19-24 a 2. Žalovaný vo svojom rozhodnutí v bode IV ods. 3 uviedol, že nedostatky č. 16 a 21 podľa protokolu považoval za nedôvodné. Nedostatok č. 15 považoval sám o sebe za zanedbateľný. Nedostatky č. 13, 14, 18 a 20-24 podľa protokolu nepovažoval za závažné v takom rozsahu, aby samé o sebe odôvodňovali odobratie príslušného oprávnenia. Za najzávažnejší nedostatok zistený pri inšpekcii vykonanej u žalobkyne považoval žalovaný nedodržanie ustanovenia § 27 ods. 13 písm. b/zákona č. 124/2006 <. Z.z. a to nedodržanie povinnosti žalobkyne spĺňať pri výchove a vzdelávaní podmienky ustanovené právnymi predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, z dôvodu nedisponovania odborným zástupcom Ing. G. I. v pracovnom pomere v zmysle § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 <. Z.z. v čase od vydania oprávnenia t.j. 23.01.2012 do 23.05.2014. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že v uvedenom období disponovala odborným zástupcom Ing. G. I., ktorý vykonával výchovu a vzdelávanie podľa schváleného vzorového projektu a v zmysle všetkých platných právnych predpisov. Dôvodila, že uvedený nedostatok vznikol len nesprávnou interpretáciou právnych predpisov neúmyselne a zdôraznila, že v žiadnom prípade nemala za cieľ obchádzať alebo byť v rozpore s právnym poriadkom SR. Ďalej uviedla, že vytýkaný nedostatok bol po upovedomení odstránený podpísaním štandardnej pracovnej zmluvy s odborným zástupcom Ing. G. I. ku dňu 23.5.2014. Na tomto mieste žalobkyňa konštatovala, že uvedený nedostatok nemal akýkoľvek vplyv na kvalitu poskytovanej výchovy a vzdelávania a bol len internou záležitosťou žalobkyne a v súčasnosti spĺňa všetky príslušné ustanovenia súvisiacich právnych predpisov. Mala za to, že kontrolný orgán má vychádzať zo skutkového stavu, t.j. medzi žalobkyňou a odborným zástupcom bola uzatvorená pracovná zmluva, ktorá však nespĺňala náležitosti podľa zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), čo však podľa žalobkyne neznamená, že pracovný pomer neexistoval. Mala tiež za to, že napriek nesprávnej interpretácii právnych predpisov došlo k naplneniu znakov tzv. závislej práce definovanej v § 1 ods. 3 Zákonníka práce <., a preto pracovný pomer medzi žalobkyňou a odborným zástupcom Ing. G. I. existoval po celú dobu vykonávania výchovy a vzdelávania na základe predmetného oprávnenia. V tejto súvislosti poukázala na § 17 ods. 2 Zákonníka práce <., pri aplikácii ktorého s poukazom na § 42 a nasl. mala za to, že pracovnú zmluvu bez zákonných náležitostí nemožno považovať za neplatnú. Zdôraznila, že o skutočnosti, či tu pracovný pomer je alebo nie je má právo rozhodovať súd, a to v súlade s § 7 ods. 1 O.s.p., pričom táto právomoc neprislúcha ani prvostupňovému orgánu a ani žalovanému. Žalobkyňa poukazovala na skutočnosti zistené na základe jej dopytov po informáciách od prvostupňového orgánu, z ktorých má byť zrejmé, že prvostupňový orgán v takmer identických veciach (pri splnení povinnosti vyplývajúcej z § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 <. Z.z.) rozhodoval zásadne odlišným spôsobom. V tejto súvislosti uviedla, že prvostupňový orgán v mnohých konaniach riešil nedostatok disponovania odborným zástupcom v pracovnom pomere napr. výzvou na odstránenie nedostatkov, prípadne uložením pokuty, či konštatovaním, že neuzatvorenie pracovnej zmluvy alebo dohody o vykonaní práce s odborným zástupcom nie je závažným nedostatkom. Z tohto dôvodu žalobkyňa považovala konanie správneho orgánu za rozporné so zásadou rozhodovať v obdobných veciach rovnako a mimo medzí diskrečnej právomoci. Žalobkyňa konštatovala, že doposiaľ jej neboli správnymi orgánmi preukázané závažné alebo opakujúce sa nedostatky pri vykonávaní výchovy a vzdelávania odôvodňujúce prijatie predmetného rozhodnutia. V danom prípade nemalo z jej strany dôjsť k naplneniu zákonných dôvodov na odobratie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v zmysle § 27 ods. 14 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 <. Z.z. Ďalej uviedla, že na základe inšpekcie práce a zistených nedostatkov vytýkaných v predmetnom protokole nie je možné konštatovať opakujúce sa nedostatky, rovnako nie je možné konštatovať ani závažné porušenia zákona č. 124/2006 <. Z.z., vzhľadom na ich povahu a vznik len nedopatrením žalobkyne. V tejto súvislosti ešte poukázala na poskytnutie lehoty na odstránenie zistených nedostatkov v predmetnom protokole a tieto považovala za trvalo odstránené. V súvislosti s nedostatkom uvedeným v rozhodnutí žalovaného pod č. 19, ktorým konštatoval porušenie ustanovenia § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 <. Z.z., ktorého sa mala žalobkyňa dopustiť tým, že nepreukázala vlastníctvo, resp. prenájom strojového vybavenia - motorového vozíka, tak ako je uvedené vo vyhlásení o materiálno - technickom zabezpečení, resp. v potvrdení o poskytnutí MTZ, žalobkyňa uviedla, že vo vzorovom projekte podanom na prvostupňovom orgáne je doklad o zabezpečení MTZ - zapožičaní motorových vozíkov pre základné kurzy vodičov motorových vozíkov. V prípade, ak žalobkyňa vykonáva základný kurz pre organizáciu, ktorá vlastní motorové vozíky je uzatvorená zmluva medzi touto organizáciou a žalobkyňou aj ústnym spôsobom. Žalobkyňa zároveň predložila čestné

vyhlásenia spoločnosti TOKAJ MACIK WINERY s.r.o. a SLOVAKIA TREND EXPORT - IMPORT, s.r.o., z ktorých vyplýva poskytnutie materiálne - technického vybavenia za účelom vykonávania činnosti v zmysle oprávnenia.

3. Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Stotožňujúc sa so závermi správnych orgánov konštatoval, že žalobkyňa si nesplnila povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 <. Z.z., keď neoznámila prvostupňovému orgánu zmenu pracovnej zmluvy zo dňa 5.1.2012 uzatvorenú medzi žalobkyňou a Ing. G. I.. V čase rozhodovania o vydaní príslušného oprávnenia bola táto podmienka splnená, pretože odborný zástupca Ing. G. I. bol v tom čase k žalobkyni v pracovnom pomere, avšak dňa 07.02.2012 bola medzi žalobkyňou a Ing. G. I. uzatvorená dohoda o zmene pracovnej zmluvy, ktorou sa zmenili podstatné náležitosti pracovnej zmluvy a to tak, že žalobkyňa sa dohodla s odborným zástupcom - Ing. G. I. (svojim otcom), že ten nebude poberať žiadnu odmenu za výkon pracovnej činnosti. Táto skutočnosť nebola oznámená prvostupňovému orgánu. Splnenie podmienky pracovného pomeru podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 <. Z.z. je nevyhnutné na vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie a preto ho inšpektorát práce skúma za každých okolností. S poukazom na § 43 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce mal krajský súd za to, že predmetná pracovná zmluva nebola nikdy naplnená, keď nedošlo ani k reálnemu vyplateniu odmeny. Prejav vôle obidvoch zmluvných strán v skutočnosti nesmeroval k výkonu závislej práce a ani k založeniu pracovného pomeru. Žalobkyňa si taktiež nesplnila oznamovaciu ani odvodovú povinnosť voči sociálnej poisťovni podľa zákona o sociálnom poistení. Odplätnosť je jedným z podstatných znakov závislej práce, ktorú možno vykonávať len v pracovnoprávnom vzťahu. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že neporušila ustanovenie § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 <. Z.z. tým, že nepreukázala vlastníctvo resp. prenájatie strojového vybavenia motorového vozíka tak ako je uvedené vo vyhlásení žalobkyne o materiálno-technickom zabezpečení, resp. v potvrdení o poskytnutí MTZ, krajský súd uviedol, že žalobkyňa v žiadosti o vydanie oprávnenia na činnosť 06.1 - výchova a vzdelávanie osôb na obsluhu motorových vozíkov predložila vyhlásenie o materiálno-technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania zo dňa 06.02.2012 a potvrdenie o poskytnutí materiálno-technického zabezpečenia vydaného spoločnosťou Ingema s.r.o.. Kontrolou Inšpektorátu práce Banská Bystrica však bolo zistené, že žalobkyňa pri výchove a vzdelávaní osôb na obsluhu motorových vozíkov - 06.1 porušila ustanovenie § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. Konkrétne v bode 19 protokolu sa uvádza, že žalobkyňa vykonala klasifikačný základný kurz vodičov motorových vozíkov v dňoch 24.01.2013 až 25.01.2013 a 26.01.2013 až 25.02.2013 pre troch pracovníkov firmy Tokai Macik Winery s.r.o. a jedného pracovníka SZČO - C. D., pričom nepreukázala vlastníctvo, resp. prenájatie strojového vybavenia - motorového vozíka, tak ako je to uvedené vo vyhlásení o materiálno -technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania, resp. v potvrdení o poskytnutí MTZ, čo je porušením ustanovenia § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. Žalobkyňa v žalobe k tomuto bodu uviedla, že prikladá čestné vyhlásenie spoločnosti Tokai Macik Winery s.r.o. Malá Trňa a spoločnosti Slovakia Trend Export - Import s.r.o. Sobrance, ktoré vyhlasujú, že žalobkyni poskytli materiálno-technické vybavenie za účelom vykonávania činnosti v zmysle oprávnenia. Obe vyjadrenia boli zo dňa 12.12.2014 a tieto neboli k dispozícii pri vykonanej kontrole, nenachádzajú sa v administratívnom spise a boli priložené k žalobe až po ukončení správneho konania. Krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 veta prvá O.s.p. uviedol, že nemôže prihliadnúť k okolnostiam, ktoré žalobkyňa uvedie v žalobe, ak tieto okolnosti neuviedla a doklady nepredložila v správnom konaní. K námietke žalobkyne, že Národný inšpektorát práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodoval odlišným spôsobom poznamenal, že túto námietku nemohol preveriť, nakoľko mu nie sú známe rozhodnutia Národného inšpektorátu práce v obdobných veciach.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. V odvolaní namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu

nesplňa kritéria zrozumiteľnosti a presvedčivosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keď krajský súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jej argumentmi a návrhmi, čím došlo k porušeniu základnej zásady spravodlivého súdneho konania, ktorou je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V tejto súvislosti opätovne (tak ako aj v žalobe) zdôrazňovala, že správne orgány nerešpektovali precedenčnú zásadu v zmysle ustanovenia. § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), t.j. požiadavku postupovať tak, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Poukázala na to, že krajskému súdu predložila viaceré listinné dôkazy, z ktorých je zrejmé, že Národný inšpektorát práce, ale aj ostatné Inšpektoráty práce takmer v identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodovali zásadne odlišne. Konštatovanie krajského súdu, že uvedenú námietku nemohol preveriť, nakoľko mu nie sú známe rozhodnutia Národného inšpektorátu práce v obdobných veciach považovala za nedostatočné. Krajský súd tak nezodpovedal na podstatnú otázku, ktorej posúdenie bolo pre rozhodnutie v danej veci kľúčové. Vo vzťahu k záveru krajského súdu o porušení § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. uviedla, že krajský súd mal na jednej strane za preukázané, že žalobkyňa v žiadosti o vydanie oprávnenia predložila vyhlásenie o materiálno-technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania zo dňa 6.2.2012 a potvrdenie o poskytnutí materiálno-technického zabezpečenia vydaného spoločnosťou Ingema s.r.o. a na strane druhej uviedol, že žalobkyňa porušila § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. tým, že v rámci kontroly Inšpektorátom práce Banská Bystrica nepreukázala vlastníctvo resp. prenajatie strojového vybavenia - motorového vozíka, na ktorom vykonávala klasifikačný základný kurz v dňoch 24.01.2013 - 25.01.2013 a 26.01.2013 - 25.02.2013 tak ako je uvedené vo vyhlásení o materiálno-technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania resp. v potvrdení o poskytnutí MPZ. Žalobkyňa trvala na tom, že mala k dispozícii materiálno-technické zabezpečenie už od udelenia odobratého oprávnenia, pričom len navyše uviedla, že ak vykonáva základný kurz pre organizáciu, ktorá vlastní motorové vozíky, je finančne výhodnejšie ak praktická časť výučby prebieha na ich vozíkoch a je uzatvorená zmluva o ich poskytnutí aj ústnym spôsobom. Z ustanovení zákona č. 124/2006 Z.z. pritom nevyplýva, že je povinná vykonávať praktickú časť vzdelávania výlučne na strojovom vybavení, ktoré uviedla k žiadosti o udelenie oprávnenia.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že krajský súd pri rozhodovaní o danej veci relevantne interpretoval príslušné právne predpisy a vec posudzoval v súlade s nimi, pri vychádzaní z objektívne zisteného skutkového a právneho stavu. Žalovaný náležitým spôsobom preukázal relevantnosť svojho postupu ako aj dôvodnosť existencie zodpovednostného postavenia a z toho vyplývajúceho neúspechu žalobkyne v danom konaní. Žalobkyňa mala povinnosť postupovať v súlade so zákonom tak, aby nepretržite spĺňala zákonné podmienky na výkon svojej činnosti. V tejto súvislosti zdôraznil, že ten kto sa domáha ochrany protiprávneho stavu nemôže sa dôvodne domáhať ochrany či dovoliť sa nezákonnosti/neplatnosti právnych úkonov tých, ktorí konali v súlade so zákonom. Žalobkyňa jednoznačne mohla predvídať, že ak nesplní/poruší zákonné podmienky, nemôže svoju činnosť vykonávať a očakávať súdnu ochranu. Rešpektujúc zásadu „právo nevzniká z bezprávia“ je zrejmé, že napadnutý rozsudok je zákonný a preto žiadal, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

7. Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom

nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

9. Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

10. Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie a postup správneho orgánu“).

11. Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

12. Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

13. Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

14. Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. je v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p. <.).

15. Podľa § 27 ods. 3 zákona č. 124/2006 Z.z. fyzická osoba a právnická osoba môžu organizovať a vykonávať výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce v rozsahu jednotlivých činností podľa prílohy č. 2 len na základe oprávnenia vydaného Národným inšpektorátom práce a pri činnostiach upravených osobitným predpisom len na základe oprávnenia vydaného príslušným orgánom dozoru oprávnenie sa nevyžaduje pre strednú školu a vysokú školu na prípravu žiakov a študentov na výkon povolania a pre zamestnávateľa na výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce vlastných zamestnancov a vedúcich zamestnancov podľa prílohy č. 2 skupiny 01 bodu 01.1. Oprávnenie na vykonávanie výchovy a vzdelávania v oblasti ochrany práce v rozsahu príslušnej činnosti (ďalej len „oprávnenie na výchovu a vzdelávanie“) sa vydáva na základe písomnej žiadosti.

16. Podľa § 27 ods. 4 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie môže požiadať fyzická osoba, ktorá má vypracovaný vzorový projekt výchovy a vzdelávania a materiálno-technické zabezpečenie výchovy a vzdelávania.

17. Podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. odborný zástupca zodpovedá za odborné vykonávanie činnosti, na ktorú sa požaduje vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie. Odborný zástupca je k žiadateľovi o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v pracovnom pomere alebo je konateľom alebo spoločníkom právnickej osoby a nemôže túto činnosť vykonávať pre inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu.

18. Podľa § 27 ods. 9 zákona č. 124/2006 Z.z. k žiadosti o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie fyzická osoba alebo právnická osoba pripojí aj a) doklady o svojej odbornej spôsobilosti alebo odbornej spôsobilosti odborného zástupcu, b) doklady o svojej lektorskej spôsobilosti, ak bude školiteľom, c) doklady o odbornej spôsobilosti a lektorskej spôsobilosti školiteľa, d) doklad o splnení podmienky dĺžky svojej odbornej praxe a odbornej praxe školiteľa v činnosti, na ktorú žiada vydať oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, vydaný zamestnávateľom alebo odberateľom jeho služieb pri dodávateľskom spôsobe výkonu jeho služieb, e) vzorový projekt výchovy a vzdelávania vypracovaný osobitne pre každú požadovanú výchovnú a vzdelávaciu činnosť podľa prílohy č. 2, f) vyhlásenie o materiálo-technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania, ktoré obsahuje zoznam materiálo-technického vybavenia, g) kópiu pracovnej zmluvy s odborným zástupcom, h) správny poplatok na každú požadovanú činnosť osobitne.

19. Podľa § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. osoba oprávnená na výchovu a vzdelávanie je povinná bezodkladne písomne oznámiť Národnému inšpektorátu práce zmenu údajov podľa odseku 7 písm. b/ a c/ a podľa odseku 8 písm. b/ až d/ a zmenu ďalších podmienok, za ktorých bolo oprávnenie na výchovu a vzdelávanie vydané, spolu s predložením príslušných dokladov.

20. Podľa § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. osoba oprávnená na výchovu a vzdelávanie je povinná spĺňať pri výchove a vzdelávaní podmienky ustanovené právnymi predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a vykonávať výchovu a vzdelávanie v súlade so schváleným vzorovým projektom výchovy a vzdelávania.

21. Podľa § 27 ods. 14 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 Z.z. Národný inšpektorát práce odoberie oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, ak zistí závažné alebo opakujúce sa nedostatky pri vykonávaní výchovy a vzdelávania, zistí závažné alebo opakované porušovanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci pri vykonávaní výchovy a vzdelávania.

22. Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, b) miesto výkonu práce (obec a organizačnú časť alebo inak určené miesto), c) deň nástupu do práce, d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

23. Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Národného inšpektorátu práce, ktorým podľa § 27 ods. 14 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 Z.z. žalobkyni odobral oprávnenie č. VVZ-0040/12-06.1 vydané dňa 17.02.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania osôb na obsluhu motorových vozíkov.

24. Z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 124/2006 Z.z. konkrétne z ustanovenia § 27 ods. 6 vyplýva, že zákonnou podmienkou pre vydanie oprávnenia na vykonávanie výchovy a vzdelávania osôb je existencia pracovného pomeru medzi žiadateľom o vydanie tohto oprávnenia a jeho odborným zástupcom. Splnenie tejto požiadavky zákon spája s povinnosťou žiadateľa priložiť pracovnú zmluvu s odborným zástupcom k žiadosti o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v zmysle § 27 ods. 9. Uvedenú zákonnú požiadavku je pritom potrebné interpretovať tak, že predloženie pracovnej zmluvy resp. existencia pracovného pomeru medzi osobou oprávnenou na výchovu a vzdelávanie a odborným zástupcom je jednou z podmienok, za ktorých sa vydáva oprávnenie na výchovu a vzdelávanie a preto je nutné ju spĺňať počas celej doby výkonu činnosti na, ktorú bolo oprávnenie vydané. Z ustanovenia § 27 ods. 13 písm. a/ zároveň vyplýva pre osobu oprávnenú na výchovu a vzdelávanie oznamovacia povinnosť, v zmysle ktorej je povinná oznámiť Národnému inšpektorátu práce každú zmenu taxatívne

vymenovaných údajov viažucich sa na vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie vrátane ďalších podmienok, za ktorých bolo oprávnenie vydané spolu s predložením príslušných dokladov. Je teda nepochybné, že ustanovenie § 27 ods. 13 písm. a/ sa vzťahuje aj na oznámenie zmeny pracovnej zmluvy ako jednej z podmienok, za ktorých bolo oprávnenie vydané.

25. V predmetnej veci správne orgány nespochybňovali reálny výkon činnosti odborným zástupcom, ale splnenie podmienky mať odborného zástupcu v pracovnom pomere. Nebolo sporné ani to, že žalobkyňa podmienku uvedenú v ustanovení § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. v čase rozhodovania o vydaní oprávnenia spĺňala, keďže Národnému inšpektorátu práce predložila riadne uzatvorenú pracovnú zmluvu s Ing. G. I. zo dňa 05.01.2012, čím preukázala existenciu pracovného pomeru. Z výsledkov inšpekcie práce však vyplynulo, že žalobkyňa dňa 07.02.2012 uzatvorila s odborným zástupcom dodatok k pracovnej zmluve č. 2, v zmysle ktorého sa dohodla s odborným zástupcom (jej otcom) Ing. G. I., že ten nebude poberať žiadnu odmenu za výkon pracovnej činnosti. Žalobkyňa nepostupovala v súlade s § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. a Národnému inšpektorátu práce túto skutočnosť neoznámila. Žalovaný v tejto súvislosti okrem iného správne poukázal na to, že odmena resp. úprava mzdových podmienok v pracovnej zmluve je podstatnou náležitosťou pracovnej zmluvy, ktorou sa zakladá pracovný pomer a zároveň je aj jedným z definíčných znakov závislej práce, ktorú možno vykonávať len v pracovnoprávnom vzťahu. Predpokladom splnenia podmienky uvedenej v ustanovení § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. je teda existencia pracovného pomeru so všetkými znakmi závislej práce (vrátane odmeny za vykonanú prácu). Upustenie od tejto požiadavky by s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti znemožňovalo spoľahlivo posúdiť aj ďalšiu podmienku uvedenú v tomto ustanovení t. j. zákaz výkonu činnosti odborného zástupcu pre inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu. Žalovaný ako aj prvostupňový orgán však vyvodzovali neplatnosť pracovnej zmluvy z ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka t.j. z dôvodu, že prejav vôle zmluvných strán (žalobkyne a odborného zástupcu) v skutočnosti nesmeroval k výkonu závislej práce, tak ako ju navonok deklarovali. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že prvostupňový správny orgán, ako orgán dozerajúci na splnenie podmienok na vydanie predmetného oprávnenia, medzi ktoré patrí aj podmienka mať odborného zástupcu v pracovnom pomere, si v rámci predbežnej otázky môže vyriešiť aj to, či predložená pracovná zmluva spolu s jej dodatkom spĺňa zákonom predpísané náležitosti, t.j. či na základe tejto pracovnej zmluvy bol pracovný pomer skutočne založený. Posudzovanie splnenia podmienky vzniku a trvania pracovného pomeru medzi osobou oprávnenou a odborným zástupcom nemožno stotožňovať s rozhodovaním o pracovnoprávnom spore medzi zmluvnými stranami, keďže táto otázka bola v danej veci posudzovaná z hľadiska porušenia ustanovenia 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z., ktorej posúdenie je zverené orgánom inšpekcie práce. Účelovosť uzatvorenia pracovnej zmluvy možno skutočne vyvodiť nielen z nespĺnenia si ohlasovacích či odvodových povinností, ale predovšetkým z toho, že žalobkyňa predložila správne orgánu k žiadosti o vydanie oprávnenia pracovnú zmluvu zo dňa 05.02.2012 a dodatok zo dňa 06.02.2012 avšak dodatok zo dňa 07.02.2012, ktorým sa odborný zástupca vzdal práva na odplatu za vykonanú prácu nepredložila. Žalobkyňa tento dodatok predložila až v súvislosti s výkonom inšpekcie, v rámci ktorej boli od žalobkyne požadované ďalšie doklady (výplatné pásky, evidencia dochádzky atď.) za účelom preverenia reálneho výkonu závislej práce odborným zástupcom. Z uvedeného je zrejmé, že prejav vôle zmluvných strán (žalobkyne a odborného zástupcu) nesmeroval k výkonu závislej práce a teda ani k založeniu pracovného pomeru tak, ako ho jednotlivými znakmi vymedzuje Zákonník práce.

26. Z ustanovenia § 27 ods. 14 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 Z.z. taktiež vplýva, že odobratie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie je podmienené závažnými resp. opakujúcimi sa nedostatkami pri vykonávaní výchovy a vzdelávania. Pokiaľ Národný inšpektorát práce takéto nedostatky zistí, obligatórne (slovné spojenie „odoberie oprávnenie“) pristúpi k odobratiu oprávnenia. Najvyšší súd uvádza, že práve účelovosť uzatvorenia pracovnej zmluvy ako jednej z podmienok, za ktorých bolo žalobkyňi vydané oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, a ktorá podmienka je predpokladom výkonu tejto činnosti bola správnymi orgánmi kvalifikovaná ako závažný nedostatok, ktorá skutočnosť mala za následok odobratie oprávnenia. Vzhľadom na to, že existencia pracovného pomeru medzi oprávnenou osobou a odborným zástupcom je zákonnou podmienkou vydania oprávnenia na výchovu a vzdelávanie je irelevantné posudzovať tento nedostatok z hľadiska závažnosti jeho dopadov na kvalitu poskytovanej výchovy a vzdelávania. Správne orgány pritom kritérium „závažnosti“ v odôvodnení svojho rozhodnutia

s použitím správnej úvahy náležite vyhodnotili a preto ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, čo viedlo správne orgány k odobratiu predmetného oprávnenia.

27. K argumentácii žalobkyne, ktorá odôvodňovala zmenu pracovnej zmluvy s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 živnostenského zákona, ktoré nevyžaduje existenciu pracovného pomeru v prípade, ak ide o osobu príbuzného v priamom rade, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie upravujúce inštitút zodpovedného zástupcu nemožno stotožňovať s právnou úpravou odborného zástupcu v zmysle zákona č. 124/2006 Z.z., ktorý zakotvuje osobitnú úpravu podmienok zastúpenia. Pokiaľ by bolo zámerom zákonodarcu túto výnimku uplatniť aj pri odbornom zastúpení v zmysle č. 124/2006 Z. z., podmienku existencie pracovného pomeru by v tomto zákone nestanovil.

28. Žalobkyňa ďalej namietala, že uvedený nedostatok bol po upovedomení odstránený podpísaním štandardnej pracovnej zmluvy s odborným zástupcom Ing. G. I. ku dňu 23.05.2014. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že odstránenie zistených nedostatkov žalobkyňou po výkone inšpekcie práce ju nezabavuje zodpovednosti za vznik protiprávneho stavu, keďže z jej strany už došlo k porušeniu ustanovenia § 27 ods. 13 zákona č. 124/2006 Z.z., pričom následným prijatím opatrení žalobkyňa de facto uznala existenciu nedostatkov v čase výkonu inšpekcie. Žiada sa uviesť aj to, že v danej veci boli aplikované právne normy verejnoprávnej povahy, ktorých sankčný mechanizmus je v prípade vzniku protiprávneho stavu spôsobeného nesplnením zákonných povinností založený na uplatnení právnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie, resp. príčiny vzniku protiprávneho stavu (nesplnenia zákonných povinností). V danom prípade je nepochybné, že k porušeniu ustanovenia § 27 ods. 13 zákona č. 124/2006 Z.z. zo strany žalobkyne už došlo a preto bola povinná znášať dôsledky s tým spojené.

29. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že uvedený nedostatok vznikol len nesprávnou interpretáciou právnych predpisov, táto skutočnosť ju aj s poukazom na zásadu „Ignorantia legis non excusat“ nezabavuje zodpovednosti za vznik protiprávneho stavu. Navyše riziko nesprávnej interpretácie právnych noriem upravujúcich okruh povinností žalobkyne vyplývajúcich zo zákona č. 124/2006 Z. z. je súčasťou podnikateľského rizika, ktoré žalobkyňa v súvislosti so svojím podnikaním znáša a ktoré je možné eliminovať aj odborným poradenstvom.

30. V súvislosti s porušením ustanovenia § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 <. Z.z., ktoré spočívalo v tom, že žalobkyňa nepreukázala vlastníctvo resp. prenájom strojového vybavenia motorového vozíka tak, ako je uvedené v jej vyhlásení o materiálno-technickom zabezpečení, resp. v potvrdení o poskytnutí MTZ, najvyšší súd uvádza, že podmienka mať materiálno-technické zabezpečenie výchovy a vzdelávania musí byť (tak ako aj existencia pracovného pomeru) splnená nepretržite počas celej doby výkonu činnosti, na ktorú bolo vydané oprávnenie. Žalobkyňa spolu so žiadosťou o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie predložila v súlade s § 27 ods. 9 zákona č. 124/2006 <. Z.z. „Potvrdenie o poskytnutí MTZ“ - o zapožičaní motorových vozíkov, v ktorom spoločnosť INGEMA, s.r.o. vyhlásila, že žalobkyňa zapožičia motorové vozíky pre praktickú časť základného kurzu, ktorá sa mala uskutočňovať v priestoroch tejto spoločnosti. Z uvedeného potvrdenia taktiež vyplýva, že podrobnosti o termíne, dobe, finančnej náhrade budú predmetom dohody medzi žalobkyňou a touto spoločnosťou pre každý termín výcviku zvlášť. Žalobkyňa však uviedla, že v prípade, ak vykonáva základný kurz pre organizáciu, ktorá vlastní motorové vozíky je uzatvorená aj ústna zmluva o poskytnutí vozíkov s touto organizáciou a teda sama uznala, že v niektorých prípadoch dochádza k materiálno-technickému zabezpečeniu kurzov inak ako to uviedla v „Potvrdení o poskytnutí MTZ“. Žalobkyňa vykonala základný kurz vodičov motorových vozíkov v dňoch 24.01.2013 až 25.01.2013 a 26.01.2013 až 25.02.2013 pre troch pracovníkov firmy Tokai Macik Winery s.r.o. a jedného pracovníka SZČO - C. D., avšak materiálno-technické zabezpečenie tohto kurzu v súlade s vyhlásením o materiálno-technickom zabezpečení výchovy a vzdelávania, resp. v potvrdení o poskytnutí MTZ nepreukázala. Navyše čestné vyhlásenia spoločností Tokai Macik Winery s.r.o. a Slovakia Trend Export - Import s.r.o. Sobrance, o poskytnutí materiálno-technického vybavenia boli priložené až k žalobe, a preto sa uvedenou skutočnosťou správne orgány vo svojich rozhodnutiach ani nemohli zaoberať. Najvyšší súd však zastáva názor, že žalobkyňa ako osoba oprávnená na výchovu a vzdelávanie je povinná túto činnosť vykonávať v súlade s podmienkami, za ktorých jej bolo toto oprávnenie vydané. Pokiaľ teda

žalobkyňa mienila zabezpečiť materiálno-technické vybavenie inak, ako to uviedla v prílohách k žiadosti o vydanie oprávnenia, avšak túto skutočnosť orgánom inšpekcie práce neoznámila a nepreukázala, vystavila sa riziku, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k porušeniu ustanovenia § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z.

31. Žalobkyňa v odvolaní (taktiež aj v žalobe) namietala, že správne orgány nerešpektovali precedenčnú zásadu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 správneho poriadku, t.j. požiadavku postupovať tak, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Poukázala na to, že krajskému súdu predložila viaceré listinné dôkazy, z ktorých je zrejmé, že Národný inšpektorát práce, ale aj ostatné Inšpektoráty práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodovali zásadne odlišne. Konštatovanie krajského súdu, že uvedenú námietku nemohol preveriť, nakoľko mu nie sú známe rozhodnutia Národného inšpektorátu práce v obdobných veciach považovala za nedostatočné. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že zásada správneho konania vyplývajúca z ustanovenia § 3 ods. 5 správneho poriadku, vyjadruje, aby správne orgány dbali o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, t.j. medzi skoršími a neskoršími rozhodnutiami správneho orgánu. Odvolací súd konštatuje, že nejde o absolútnu nemennosť neskorších rozhodnutí správnych orgánov, ale pripúšťa určité odchýlky od skoršieho rozhodnutia. Žalovaný k tejto námietke uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by Národný inšpektorát práce postupoval v obdobných prípadoch odlišne. V tejto súvislosti žalovaný požiadaval o vyjadrenie Národný inšpektorát práce, ktorý vo svojom vyjadrení k tejto otázke uviedol, že z jeho doterajšej činnosti zdokladovanej spisovou dokumentáciou vyplýva, že v skutkovo obdobných prípadoch pri uplatnení správnej úvahy dodržiava kontinuitu rozhodovania, čo zachoval aj v prípade žalobkyne. Na základe návrhov jednotlivých inšpektorátov práce na odobratie oprávnení Národný inšpektorát práce v prípadoch zistených nedostatkov postupuje podľa § 27 ods. 14 zákona č. 124/2006 Z.z. Najvyšší súd konštatuje, že pre posúdenie dodržiavania § 3 ods. 5 správneho poriadku bolo potrebné zistiť, či skutkové a právne okolnosti, ale aj úvahy správnych orgánov sa v jednotlivých prípadoch v podstatných znakoch zhodovali s prípadom žalobkyne. V tejto súvislosti žalobkyňa nepredložila žiadne rozhodnutia, na základe ktorých by bolo možné spoľahlivo posúdiť odlišnosť rozhodovania v obdobných prípadoch. Žalobkyňa síce predložila viacero listinných dôkazov (súhrnné správy Národného inšpektorátu práce, výstup zo súhrnnej správy, žiadosť o poskytnutie informácií, atď.), avšak tieto písomnosti nepredstavujú dostatočný základ na posúdenie či už skutkových a právnych okolností, ale aj právnych úvah správnych orgánov, na základe ktorých by bolo možné konštatovať odklon od rozhodovacej činnosti. Len pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že úlohou správneho súdu nie je vyhľadávať resp. obstarávať dôkazy, ktorými by sa mala potvrdiť správnosť tvrdení žalobkyne o pochybeniach správnych orgánov.

32. Žalobkyňa tak v konaní pred správnymi orgánmi ako aj pred krajským súdom poukazovala na neprímeranú prísnosť zákona č. 124/2006 Z.z., ktorý vyžaduje existenciu pracovného pomeru aj medzi príbuznými osobami, a ktorá skutočnosť aj s poukazom na vyššie uvedené viedla k jej neprímerane prísnemu postihu. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že postup a rozhodovanie správnych orgánov v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ako aj správnych súdov je limitovaný rámcem čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý orgánom verejnej moci neumožňuje aplikáciu objektívneho práva v rozpore s jeho znením a zrejším účelom. Naopak, v prípade takéhoto postupu by hrozila prípadná arbitrárnosť predmetných rozhodnutí. Navyše zákon č. 124/2006 Z.z. kogentným spôsobom (nepripúšťajúcim odchýlku a dopadajúcim na všetky subjekty v rovnakej právnej pozícii) upravuje obsah odvodených právnych vzťahov, pričom nepripúšťa možnosť odstraňovania tvrdosti zákona na základe správnej úvahy. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp.zn. II. ÚS 22/2017-15 zo dňa 12. januára 2017 konštatoval, že „právo na spravodlivý proces v sebe zahŕňa záruky procesného a inštitucionálneho charakteru, nemožno však z neho odvodzovať požiadavku na ignorovanie objektívneho hmotného práva v záujme dosiahnutia materiálnej spravodlivosti, a to aj napriek tomu, že sa v posudzovanej veci aplikované právne normy sťažovateľke javia ako neprímerane prísne.“ V tejto súvislosti sa žiada uviesť aj to, že na žalobkyňu, t.j. osobu odborne spôsobilú na výchovu a vzdelávanie v zmysle zákona č. 124/2006 Z.z. je potrebné hľadieť ako na osobu, ktorá by si mala plniť povinnosti v tejto oblasti príkladným spôsobom. Navyše v prípade žalobkyne nešlo o ojedinelý výskyt nedostatkov,

keď okrem porušenia ustanovenia § 27 ods. 13 písm. a/ a b/ zákona č. 124/2006 <. Z.z. boli orgánmi inšpekcie zistené aj ďalšie (aj keď menej závažné) nedostatky.

33. Najvyšší súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne, ktorou namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Podľa názoru najvyššieho sudu krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne, pričom svoje závery zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, či zrušenie rozsudku krajského súdu, najvyšší súd po doplnení argumentácie krajského súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.